

PETER J OLSSON om

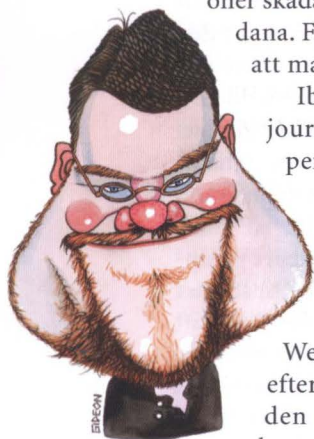
en kramig granskare

Det finns journalister som inte ens röstar. Om de skulle ta ställning ens på det sättet skulle de inte känna sig som riktiga, oberoende journalister.

Andra drar vidare gränser, men är misstänksamma mot medlemskap i föreningar eller extraknäck. Det är svårt att kritisera dem för det. Själv tror jag inte att den journalistiska integriteten hänger på om man är med i Rotary eller ej, eller om man umgås med dem man också bevakar.

Känner någon journalist att vänskapliga relationer skadar yrkesrollen ska han förstås avstå från sådana. För många fler betyder ett brett kontaktnät att man blir bättre på att granska och värdera.

Ibland blir man dock förvånad över när journalister enrollerar sig i en sak eller en person.

I 80-ÅRSJUBILERANDE tidningen *Arbetaren* trycktes strax före jul en intervju med den dömde, men skottska-
dade Göteborgsdemonstranten Hannes Westberg. Den väckte viss uppmärksamhet eftersom han i den tog tillbaka sina beklaganden från rättegången och istället ansåg att demonstranternas våld var berättigat.

– Det är knappast så att journalisterna skulle ha trängts nere vid Fritt Forum om det inte hade krossats fönster, säger han till *Arbetaren*.

Men i intervjun berättas också följande:

”Två personer, Jan Josefsson och Hannes Råstam, har i flera program av *Uppdrag granskning* visat vilja att ta reda på vad som faktiskt ägde rum kring skotten på Vasaplatsen. Hannes Westberg träffar dem på nytt i Stockholm. Jan Josefsson ska just debattera med Hanne Kjöllér från DN:s ledarsida som gått till upprepade attacker mot *Uppdrag granskning*. Det är ett glatt återseende, de kramar om varandra.”

Det är lite svårt att utläsa vad som händer och vem som kramar vem. *Arbetaren* håller inte samma standard på språket som när Stig Dagerman skrev i den. Men det tycks som om åtminstone Jan Josefsson och Hannes Westberg kramar om varandra.

Märkligt nog har inte detta uppmärksamrats särskilt mycket. OK, en kram som tröst till en svårt

skadad som tillfrisknat, det kanske inte är så mycket att bråka om, säger en del.

Men insatt i sammanhanget är den talande. Jan Josefsson och Hannes Råstam gör i sina reportage från Göteborgskravallerna anspråk att presentera en någorlunda objektiv bild av ”vad som verkligen skedde”. Och så visar det sig att de blir bundisar med den ena parten – och till råga på allt den part som deltar i stenkastning på poliser och ett upplopp där människor skadas, bilar slås sönder och träd bryts av. Allt som en del i vissa demonstranternas försök att stoppa ett demokratiskt möte.

Jag var själv i Göteborg och fick fly undan stenkastarna. Min bedömning var att polisen skötte sig i stort sett korrekt. Men jag skulle inte drömma om att för den skull krama insatschefen Håkan Jaldung...

Journalisten Staffan Victorin, som skriver krönikor i *Kvällsposten*, skrev i höstas om journalister och makthavare som svansar kring de Hells Angels-typer som frekventerar stadens krogar. (Han gjorde det trots att, som han uttryckte det, hans bil försvann förra gången han skrev om Hells Angels.)

OCH DÄR KAN MAN måhända hitta en tydlig gräns. En journalist ska inte solidarisera sig med våldsvarkare och företrädare för grupper som agerar genom terror. Motorcykelgäng lever på den skräck de injagar. Extremvänstern tar till allt grövre våld: Folkpartilokaler får fönstren inslagna. Muf-aktivister hotas. Och militanta grupper marscherar maskerade på gatorna för att stoppa politiska motståndare.

Bland dem blandar sig inte riktiga journalister utom möjligen för att infiltrera och avslöja.

Blir det vanligt är det ett större problem för journalistiken än att några journalister äter med ortens företagare på torsdagens Rotarylunch eller några andra går som barn i huset i regeringskansliet.

Peter J Olsson (peter.j.olsson@kvp.se) är politisk redaktör för *Kvällsposten*.